

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

"ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ: Ο ΛΗ ΤΡΑΣΥ!"

(Μία χιουμοριστική αυτοβιογραφία ντυνίν - Μάγιερ, ε όποιος θεωρείται

του Λή Τρασύ, του μεγάλου «αστέρου» της «Μέτρο - Γκόλ-ώς ένας από τους πιο δημοφιλείς Αμερικανούς ηθοποιούς)

ΠΑΓΕ, γιατί όλες ή μικρές διατυπώσεις του Χόλλυγουντ έχουν τη φωτογραφία μου άπάντο στο γραφείο τους. Ενώ υπάρχουν τόσο και τόσο γοητές και κομψοί και πιο όμορφοι από μένα; Γιατί άραγε όλες ή μαθήτριες αλλάζουν άμεσα τη φωτογραφία του αγαπημένου τους «αστέρου» με τη δική μου, όταν με δούν για πρώτη φορά στην οθόνη; Γιατί τέλος όλες ή κάποιες ήλιζονόμνες κυρίες, ψιθύριζαν άνασταζόντας, όταν άκούσουν τ' όνομά μου: «αχ, αυτό τ' παιδί!...»

Τι έχω λοιπόν για ν' άρεσω τόσο στο όραό φίλο; Σας είπα ότι δεν είμαι διόλου όμορφος και διόλου κομψός. Το άνάστημά μου είναι μέτρο, τ' πρόσωπό μου είναι λίγο άδύνατο, τ' μαλλιά μου είναι ξανθά με σταχτιές άποχρώσεις. Είμαι νευρκός, κοινά διαρκώς τ' χέρια μου και φορδ' με μία μεσομική άφροντισιά, τ' πιο κοινό κομμάτι. Όσο για τ' φωνή μου, όττε κα' αυτή δεν είναι γλυκειά, βελουδινή, κωταφροντιάζει, όπως λένε στη γλώσσα τους ό ηθοποιοί του μελοδράματος. Είναι διαπραρατική, άνταπαθητική και βραχνή τες περισσότερες φορές. Κι' όμωσ, παρ' όλα αυτά τ' τόσο άφροσύλα θελήγητά μου, άρεσω όπερβολικά στις γυναίκες! Τι περιέργο! Μή ποι άραγε; Μήπως επειδή είμαι πάντα εύθυμος και διασκεδάζω όλο τόν κόσμο με τ' μοναδικό χάρματά μου: τ' χιούμορ μου;

Είμαι ό πιο έλευθερός, ό πιο άμερμονος κι' ό πιο τρελλός από τους «αστέρους» του Χόλλυγουντ. Έργάζομαι σ' όποιο στούντιο μ' άρεσει κι' όποιο θέλω εγώ. Άπεχθάνομαι τόν άθλητισμό, τις γυναίκες που κρατούν όπαρέλλα κι' εκείνους που ζητούν προί. Είμαι ένας άδιόρθωτος γλεντζές, ένας άκούρατος ξενιχτός, ένας άνθρωπος που τ' άρεσει ή σαμπάνια, τ' γέλιο και τ' ερωτικό σκάνδαλο!

Θέλετε να σας διηγηθώ τήν ιστορία τής ζωής μου; Ξέρω ότι θα έκανοποιήσω μ' αυτόν τόν τρόπο τήν περιέργεια πολλών τριφερών ύπαρξεων... Όρίστε λοιπόν: Είναι ή άκόλουθη:

Γεννήθηκα στην πόλι 'Ατλάντα τής πολιτείας τής Γεωργίας τόν Άπρίλη τού 1898. Είμαι γινός ενός Γενικού Έπιθεωρητού τών Σιδηροδρόμων και συνεπώς τόσο εγώ όσο κι' ή μητέρα μου δεν μπορούσαμε να βρούμε τήν ήσυχία μας και να μείνουμε πολόν καιρό σε μία πόλι. Ημιασε όποροσμένιο ν' άκολουθήσει τόν μιστερ Τζόν Τρασύ, τόν περιτλανόμενο πατέρα μου, έδω κι' εκεί, από τήν μία πόλι στην άλλη. Φαντάζεστε τώρα τί άπερίγραπτο δειγματολόγιο είναι ή μόρφωσίς μου! Δεν θυμάμαι να μπόρεσα ποτέ να παρακολουθήσω συνεχώς τ' μαθήματα μιάς χρονιάς σ' ένα σχολείο. Κάθε ξη μίρες έπαυσα ένα πιστοποιητικό και γραφομίον, στη μέση τού χρόνου, σ' ένα άλλο σχολείο. Σ' αυτή λοιπόν άσφαλώς τήν περιπετειώδη ζωή τών παιδικών μου χρόνων, χρυσιστ' τήν σημερινή μου νευρικότητα και τήν τρελλή αγάτη τής κινήσεως, τής άλλαγής...

Δεκαέντε χρόνων ήμια σε μία Στρατιωτική Σχολή για να γίνω μία ήμερα ένας από τους καλύτερους στρατηγούς τής χώρας μου κι' ίσως ό Ναυτολέων τής Αμερικής! Άπό εκεί πέρα λοιπόν βγήκα άνθυπολοχαγός και στάλθηκα άμεσα στο Γαλλικό μέτωπο για ν' άνδραγαθήσω και να δοξαστώ. Γρήγορα όμως άναγκάστηκα να έγκαταλείψω όλα τ' πολεμολογική σχέδιά μου. Η τραγωδία τού πολέμου μ' έκανε να στείλω άμεσα περιλάτο όλες τις χρυσές δ' άφνες ενός μεγάλου στρατηγού... Γι' αυτό, όταν γύρισα, μετά τήν άνασωχή, κοντά στη μητέρα μου, που καθόταν τότε στην Πενσυλβανία, έκανα μία γενική άναθεώρησι τών ιδεών μου και τών σχεδίων μου για τ' μέλλον. Κι' επειδή είμαι πολόν πρακτικός άνθρωπος, πήρα ένα φίλο χωριού κι' έγραψα ένα πρός ένα όια τ' γνωστά έπαγγελμάτα και δίπλα όλα τ' πλεονεκτήματα και τ' μειονεκτηματά τους. Έπειτα, όταν συμπήρωσα αυτόν τόν κατάλογο, άρχισα να διαγράφω εκείνα που δεν μού άρεσαν κι' έτσι ή άλλογή μου περιορίστηκε μονάχα σε τέσσερα,

Ο Λή Τρασύ σε τρεις πόζες του

τ' έξης: τού ηλεκτρολόγου - μηχανικού, τού γιατρού, τού διηγηόρου και τού ήθοποιού. Το έπαγγελμα όμως τού ηλεκτρολόγου - μηχανικού έπιθετο άμεσα ως έτος σέσηθησε, γιατί τ' μαθηματικά δεν μπόρεσαν ποτέ να χωρέσουν στο κεφάλι μου. Η ιατρική πάλι δεν με τραβούσε και τόσο, γιατί έπρεπε να γάνω μακροχρόνιος κι' άναγες σπουδές.

Δεν άπομειναν λοιπόν παρά τ' Νομικά και τ' θέατρο. Το θέατρο, κατά τή γνώμη μου, ήταν ή καλύτερη έξοχη, γιατί δεν θ' άναγκάζομουν να πιστήσω τ' ποδί μου στο Πανεπιστήμιο και γιατί θα μπορούσα να τ' στείλω κι' αυτό πολόν γρήγορα περίπατο, άν έβλεπα ότι δεν κατάφερα να σημειώσω καμιά έπιτυχία. Αν δεν θα μπορούσα να γίνω ήθοποιός, θα δοκίμαζα τέλος να γίνω θεατρικός έπιχειρηματίας... Το θέατρο λοιπόν ήταν ή «χαρμίσια» που θ' άκολουθούσα, όχι γιατί νόμιζα ότι είχε άνάγκη ό καλύτερη γνώσι κόσμος από τ' ταλέντο μου, αλλά γιατί ήταν, κατά τή γνώμη μου πάντα, τ' καλύτερο μέσον για να κερδίσω γρήγορα τή ζωή μου...

Έκει τότε, στο ήσυχο σατάκι της μητέρας μου στην Πενσυλβανία, καθίσα κι' έγραψα ένα θεατρικό «σκέτς» κι' έπειτα έδρασα τή βελούδα μου, φίλησα τή μητέρα μου και κατέβηκα στο Μπρονγκουάι.

Είχα πολόν λίγα δολλάρια στην τσέπη μου, αυτό όμωσ δεν ήταν λόγος να με κίνη να χάσω τ' κέρη μου και τήν ήμισποσή μου... στόν έναντο μου. Χρήσιμα πολλές πόρτες, άντιγράμια κωπόμενα μούτρα πολλών θιασαρχών και τέλος, ίσως' από μία έβδομάδα, βήμα μία κενή θέσι σ' ένα άρετά καλό μουζικ-χόλι. Τ' πιο σπουδαίο όμως άπ' όλα ήταν τ' ότι είχα πετύχει να παίζω ό ίδιος τ' πρώτο μου «σκέτς» που είχα μαζί μου από τήν Πενσυλβανία! Όχι έπαθα τ' όλο ένοος «γκάγκστερ», άδέξιο και «γκωατίζη» που θα έκανε ασφαλώς τόν κόσμο να ξεκαθίζεται άπό τ' γέλια. Οι «γκάγκστερ» τότε είχαν άρχισι να γίνονται τής μόδας και γι' αυτό, όπως είχα προβλέψει, τ' «σκέτς» άφισε στο κοινό κι' ό όλος μου έσημείωσε μία πρώτη τέσσερις έπιτυχία.

Κι' ίδιού: από τή με ήμερα ως τήν άλλη, ό Λή Τρασύ είχε γίνει ήθοποιός. Γι' όνομά μου, χάρις στους θεατρικούς κερσέτες που είχαν ένδομισαστή με τ' όλο το «γκάγκστερ», έγινε άμεσα γνωστό στους καλύτερημικούς κύκλους τού Μπρονγκουάι και φυσικά ό θιασάρχης μου, θαμπαμένος από αυτό τ' έξαιρετικό ταλέντο που τ' είχε πέσει από τόν ούρανό, σ' όλογιστρε να τ' εκμεταλλεθή όπως καλύτερα...

Ο Λή Τρασύ τώρα έβλεπε τ' όνομά μου με μεγάλα γράμματα στο πρόγραμμά. Ο Λή Τρασύ άρχισε να συγγεντρώνη τής σημεπόμενης τών «γκέρλες» τού μπαλέττου. Ο Λή Τρασύ τέλος ήταν τ' χαϊδόμενο παιδί τού ήθους!...

Έπιτός λοιπόν! Η ζωή ήθελε ό,τι ακριβώς φαντάζομουν: κέρη, γέλιο, άφροος κι' άφροντισιά. Ποτέ μου δεν στενοχωρήθηκα, επειδή είχα μείνει νησιτικός ένα βράδυ. Κάντιζα ένα τσιγάρο, χαμογελούσα σαν μαγαρμιάς στις όμορφες γυναίκες και κομώμιον βαβεία μ' ένα γλυκό ήμνο, σαν να είχα άπολαύσει τ' πιο έλεγκτο δείπνο... Τίποτα δεν μπορούσε να με κίνη ν' άπογοητευθώ. Και έξερτε γιατί; Γιατί ποτέ μου δεν βασανίστηκα από χωμαρικά όνειρα. Ποτέ μου δεν έπεθύμησα κάτι που δεν μπορούσα να τ' πραγματοποιήσω. Δέν ήθελα να γίνω ένας μεγάλος ήθοποιός. Έκείνο που έπιθυμούσα ήταν να κερδίσω άνετα τή ζωή μου, να αποχθώ τ' χαρομένα ερωτικά ειδύλλια που δέν κρατούν περισσότερο από ένα μήνα. Η μονοτονία είναι ό μεγαλύτερος εχθρός τής ζωής μου. Γι' αυτό κι' εγώ έλεγα πάντα στόν έναντο μου: —«Λή Τρασύ, θα είσαι ένα γουρνόνο και μισό άν τομήσης ποτέ σου να χωμορηθής από άνία!» Και σ' έσημολογούμα ειλικρινά ότι ποτέ μου δεν έτυχε να χωμορηθώ. Δέν κάθισα ποτέ τ' ίδιο μέρος, δέν πηγαίνω στο ίδιο κέντρο και δέν έχω ποτέ τους ίδιους φίλους. Νά που είναι τ' μεγάλο μυστικό τής ζωής μου και τής άνεξάντλητης ειθυμίας μου...

Υστερα λοιπόν από αυτή τήν τόσο ένθαρμινική έπιτυχία μου, έ-

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΞΕΚΥΛΟΥ

Ίδου μία νόστιμη ιστορία, χαρακτηριστική της νοημοσύνης των αγγέλων :

Τελευταία, ένας Παρισινός ξυπότος, γυρίζοντας από το θέατρο με τη γυναίκα του, αντίληφθη ότι, κατά την διάρκεια της απουσίας των, είχαν μπη στο σπίτι του κλέφτες. Δεν είχαν κατορθώσει βέβαια να παραβιάσουν το σιδερένιο χρηματοκιβώτιό του, είχαν πάρει όμως αρκετά ξυπλιά καθώς κι ένα αγγλικό μόνιπτο μαζί με το άλλοο και το μικρό τους σκυλάκι.

Η ξευνες της αστυνομίας έμειναν χωρίς αποτέλεσμα, και ο ξυπότος είχε απελπιστή παιά, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μία μέρα το κλειμένο σκυλάκι, το οποίο η οικογένεια υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά.

Την άλλη μέρα ο ξυπότος, χαϊδεύοντας το σκυλάκι, του είπε : —Λαίπν, Μεδάρ, πού εινε τώρα ο σύντροφός σου ο Καβόλ ;

Καβόλ ήταν το όνομα του άλλου, πού είχαν πάρει οι κλέφτες. Στο άκουσμα του ονόματος αυτού, το σκυλά άρχισε άμέσως έξω, κατόπιν ξαναγύρισε και τράβηξε τον κόρφο του από την άκρη του παλτού του προς την έξοδο. Την στιγμή αυτή την επανέλαβε δυό-τρεις φορές.

Καταλαβαν τότε ότι το έξωπο ζωό ήθελε να φανερώσει το μέρος όπου φύλαγαν οι κλέφτες το άλλοο. Ειδοποιήθηκε η αστυνομία και άμέσως δυό υστικά άστυνομικά μαζί με τον ξυπότο, άρρολοήσαν το σκυλά, ο οποίος σε μιση ώρα τους έπηγε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι ενός άπόκεντρον δρόμου. Μέσα στο σπίτι αυτό οι άστυνομικοί έβρναν ξρενα και συνέλαβαν δυό νεούς, οι οποίοι άμολόγησαν ότι ήσαν οι δράσται της κλοπής. Στο ίδιο σπίτι βρέθηκε το άια, ξι με το άλλοο και μερικά από τα κλεμμένα ξυπλιά.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η οικογένεια εινε η βάση κι η αρχή παντός πολιτισμού.

Τζών Λοΰμποκ

— Η ελευθερία εινε ατεροτή. Εξόολα πετάει και φύγει από τα έθνη, όταν δεν φροντίζουν να την δέσουν με τις άλλοσίδες της έννοιας.

Αδ. Κοραής

— Πολλές φορές το πράγμα έκείνο πού άποτελεί τη λύτη των πολλών, εάχαρισται τον έναυ.

Φενελόν

— Όσο περισσότερο σάλλογεται κανείς, τόσο λιγώτερο μιλάει.

Λαροσφονζό

— Συχνά πονεί κανείς περισσότερο όταν γελάει παρά όταν κλάει.

Μονσάκ

Εξοκολούθησα να γράφω μικρά κομικά «σκέτς» και να περνά από τον ένα θιασο στον άλλο, κερδίζοντας διαρκώς έδαφος ως την ήμερα πού άνεφανίσθηκα σε μία ίπερεπιθεώηση, στο περιόριο «Μπροντουάιν». Η έπιτυχία μου αυτή τη φορά ήταν κάτι περισσότερο από θριαμβευτική : ήταν σκανδαλώδης !

Το Χόλλυγουντ τότε άρχισε να συζηνείται κι ο υστερ Σάι Γκόλντμυλν μου έστειλε ένα τηλεγράφημα με τις προτάσεις του. Την ίδια ήμερα μου έστειλα κι' εγώ ένα τηλεγράφημα πού περιείχε μονάχα μία λέξη, τη λέξη «νίκες» και το προί της άλλης ήμερας, αντίο Μπροντουάιν !..

Τι άμωροο πού ήταν το Χόλλυγουντ ! Έκει πέρα μπορούσε κανείς να διασκεδάσει μ' όποιο τρόπο ήθελε και ν' αναστατώσει τον κόσμο από τα σκάνδαλα, δίχως να ύπάρχει φόβος να παρεξηγηθή. Τούναντιον μάλιστα. Την άλλη ήμερα θα έδλετε τις γυναίκες να τού χοιρογελούν και τούς άνδρες να τού σφίγγουν το χέρι. Έπί τέλους ! Νά, λοιπόν πού ύπάρχει ένας άπείγνος Παράδεισος !

Η ζωή μου τώρα στο Χόλλυγουντ εινε γνωστή σ' όλο τον κόσμο. «Γυρίζω» εδήςμες (όχι κομικές) ταινίες, τη μία ύστερ' από την άλλη, κερδίζω άφθονα χρημάτα και περνά τις ήμερες μου με μία διασκεδαστική δουλειά στο «στούντιο» και τις νυχτες μου στα νυχτερινά κέντρα και στις τρέλλες συγκεντώσεις των φίλων μου. Όσο για τον έναυ, δεν τών σάλλογίζωια ποτέ. Κοιμίζωια συνήθως τα έξήμερώιατα και πηδω άμέσως από το κρεβάτι μου μόλις πού τηλεφωνήσουν από το στούντιο..

Τι άλλο θέλετε λοιπόν να μάθετε από την ιδιωτική μου ζωή, από τις ιδέες μου, από τις προτιμήσεις μου ; Ειδάτε ότι σάς άνοιξα φαρδειά-πλατειά την καρδιά μου. Α ! Συγγνώμη ! Παρέλεμα να σάς πω ότι σιχαίνωια τους άνθρώπους πού τρώνε πορτοκάλια μέσα στο τράινο !..»

ΔΗ ΤΡΑΣΥ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ή φείρες του βασιλέως Λουδοβίκου του Που και το πάχημα τού πονηρού ύπηρέτους. Ο αυτοκράτωρ των Μογγόλων και ο πρέσβης της Περούας. Έπηρε το άνάκτορο γι' άχοορι ! Ο Λουδοβίκος 14ος κι' ε μουσικός με τις σχισμένες κάλτσες, κτλ. κτλ.

Ένας ύπηρέτης τού βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου Που είδε μια μέρα μία φείρα να περπατάει πάνω στο χρουσοφάντο μανδύα του κροίφου του. Έπλησίασε λοιπόν κοντά και με σεβασμό, έπιασε την φείρα και την έπέταξε χάμω, προσέχοντας να μην την ιδή κανείς. Ο Λουδοβίκος όμως το αντίληφθη και τον έρώτησε τι έκαμειν. Ο ύπηρέτης δεν ήθελε να μαρτυρήσει τίποτε, αλλά ο βασιλεύς έπέμεινε και στο τέλος άναγκάστηκε να τού πη πώς έπιασε μια φείρα.

— Δεν βαρείσσαι, είπε τότε ο Λουδοβίκος, ή φείρες για τούς άντρες εινε. Μόνο η γυναίκες δεν έχουν φείρες. Άλλα για τον κόσμο σου πάρε σαράντα Λουδοβίκια.

Ένας άλλος αλλικός ύπηρέτης, μαθαίνοντας το έπιστοόιον αυτό, σκέφτηκε πως τού δινόταν είκαμια να κλέβη την τύχη του. Και μια μέρα, έπλησασε κι' αυτός έπαδειχτικά τον βασιλέα, έκαμει τάχα πως έπιασε μια φείρα, προσποιήθηκε πως την έπεταξε κάτω και την έπέταξε με το πόδι του, έτσι πού να τον ιδούν όλοι.

— Τι κανείς εκεί ; τον έρώτησεν ο Λουδοβίκος.

— Έπιασα μια φείρα, Μεγαλειώτατε, πάνω στο μανδύα σας ! άπάντησε ο πονηρός ύπηρέτης.

Ο Λουδοβίκος όμως είχαν αντίληφθη το κόλπο του κι' είπε στους στρατιώτες :

— Πάρτε τον και δώστε του σαράντα ξυλιές, για να μάθη να μην ξεφαιράζει σαν σκύλο το βασιλέα του !..

Ο αυτοκράτωρ των Μογγόλων Σάν-Ζεζάν ήταν θυμωμένος έναντιον τού πρεσβευτού τού Σάχη της Περούας, γιατί όσάκις παρουσιάζοντανε μπροστά του δεν έπεμπε στα γόνατα, να τον χαρητηση, όπως έλοι οι άλλοι. Για να τον άναγκάσει λοιπόν να προσκυνήσει, την ήμερα πού θα πήγαινε στο Παλάτι, διάταξε κι' έκαμεισαν την πόρτα της αίθουσας τού θρόνου, έτσι πού μόνο σάδοντας κανείς ως κάτω μπορούσε να περάσει. Ο πρεσβευτής όμως σαν είδε την πόρτα φτιασμένη έτσι, κατάλαβε το τεχνάσμα και μπήκε μέσα όα με το κεφάλι, αλλά με τα νύτια.

— Έ ! τού έρώτησεν ο Σάν-Ζεζάν θυμωμένος, πού θαρρείς πως βρίζεσαι, σε άχοορι και κτύρες έτσι ;

— Μεγαλειώτατε, άπάντησεν άτάραχος ο πρέσβης, και σύ, αν έδλεπες τέτοια πόρτα, θα νόμιζες πως ύπάρχει πραγματικός σε άχοορι !.. Κοζακόο ο αυτοκράτωρ.

Ένας μουσικός καλός, αλλά ήλιπασμένος, παρουσιάστηκε κάποτε στον βασιλέα Ήλιον, το μεγαλοπρεπή Λουδοβίκο 14ο της Γαλλίας, με τριπές κάλτσες..

— Έσείς είστε ο περιόριμος μουσικός, πού τραγουδάτε τόσον ώραία κι' έχω άκούσει τόσα καλά για σας ; έρωτησεν ο βασιλεύς.

— Η καλωσύνη σας, Μεγαλειώτατε, άπάντησεν ο μουσικός. Πραγματικά, μπορώ να κανηρθ, πως έχω φωνή, πού μ' αυτή μπορώ να κάμω ότι θέλω..

— Εν τωαύτη περιπτώσει, τού είπεν ο βασιλεύς, σάς συμβουλεύω ν' αγοράσετε με τη φωνή σας ένα ζευγάρι κάλτσες, γιατί αυτές πού φοράτε δεν εινε για κόσμο !..

Μία φορά ο Λάντης έρώτησε κάποιον έμπορο στη Φλωρεντία τι ώρα εινε. Ο έμπορος, για να κλέβη τον έξυπνο, τού άπάντησε :

— Εινε ή ώρα πού τα ζώα πάνε στο πότιομα.

— Τι κάδεσαι λοιπόν και δεν πάζ να ποτιστής ; τού είπε θυμωμένος ο συγγραφέας της «Θείας Κομωδίας».

Ο Κικέρων ήχε γιατρώ απ' την κόρη του κάποιον όνομαζόμενον Ντολαμπελλά, ο οποίος ήταν πολύ κοντός. Μία μέρα λοιπόν, βλέποντας το γιατρώ τον νάρχεται μ' ένα μακρό έτερο κρεμασμένο στο πλείρο του, έρώτησε τούς παριστάμενους :

— Πού έκρεμασε το γιατρώ μου σ' αυτό το έτερο ;

Ο άρχαίος κινικός φιλόσοφος Διογένης, περνώοντας κάποτε μπροστά από το σπίτι ενός πλοικίου, είδε στην πόρτα του την έξηξ έπαγραφή : «Απαγορεύεται ή είσοδος στους φαύλους».

— Κι' ο νοκακίρης από πού λοιπόν μπαίνει ; έρώτησεν ο άμύμητος Διογένης.